

Daniels bok - nummer tre

Doble syner

Jeff Pippenger

2023-11-25

Vi behandler for tiden de «sju tider» i Tredje Mosebok tjueseks i Daniels bok. Det er skjult for dem som har valgt å lukke sine øyne, men det er der for dem som ønsker å se. Vi vil begynne i Daniel kapittel åtte, vers tretten.

Så hørte jeg en hellig tale, og en annen hellig sa til den som talte: Hvor lenge skal synet vare om det stadige offeret og ødeleggelsens overtredelse, så både helligdommen og hæren blir overgitt til å trampes ned? Daniel 8:13.

Verset begynner med ordet «så», og det skjelner mellom synet av den profetiske historien som Daniel nettopp har sett i de foregående ti versene. Kapitlets vers én og to angir det året da Daniel mottok synet, og også at han mottok det ved elven Ulai. Fra vers tre til vers tolv «ser» han synet av den profetiske historien. «Så» «hører» han en himmelsk dialog som består av et spørsmål og et svar. I vers femten begynner han å søke å forstå hva synet av den profetiske historien som han nettopp hadde «sett», representerte. Det er avgjørende å erkjenne skillet mellom synet som Daniel «så» i vers tre til tolv, og den himmelske dialogen, som han «hørte»—for de er to forskjellige syner.

Men salige er deres øyne, for de ser, og deres ører, for de hører. Matteus 13:16.

Spørsmålet i vers tretten er: «Hvor lenge skal synet vare», og ordet som er oversatt med «syn», er et annet hebraisk ord enn det ordet som er oversatt med «syn» i vers seksten.

Og jeg hørte en manns røst mellom breddene ved Ulai, som ropte og sa: Gabriel, la denne mannen forstå synet. Daniel 8:16.

Ved å oversette to forskjellige hebraiske ord med det engelske ordet «vision», ble «de sju tider» i 3. Mosebok tjueseks «skjult i åpent lende». Bibelstudenter som nøyer seg med bare å skimme overflaten, betrakter disse to forskjellige hebraiske ordene som ett og samme ord, men det gjør de på egen fare.

Å skimme overflaten vil være til liten nytte. Ettertenksom granskning og alvorlig, krevende studium er nødvendig for å fatte det. Det finnes sannheter i Ordet som er lik årer av kostbar malm, skjult under overflaten. Ved å grave etter dem, slik mannen graver etter gull og sølv, blir de skjulte skattene oppdaget. Vær forvisset om at sannhetens bevis finnes i selve Skriften. Ett skriftsted er nøkkelen til å åpne andre skriftsteder. Den rike og skjulte mening blir åpenbart av Guds Hellige Ånd, som gjør Ordet klart for vår forståelse: «Når dine ord åpner seg, gir de lys; de gir den enfoldige forstand.» Fundamentals of Christian Education, 390.

Vi blir gjort oppmerksom på at «enhver kjensgjerning har sin betydning» i Guds Ord, og dersom vi velger å overse det faktum at det i kapittel åtte finnes to forskjellige hebraiske ord som er oversatt

med «syn», er vi selv ansvarlige for å påføre oss laodikeisk blindhet. Det gamle ordtaket lyder: «Ingen er så blinde som de som ikke vil se.»

«Bibelen inneholder alle de prinsipper som menneskene trenger å forstå for å bli skikket enten for dette liv eller for livet som kommer. Og disse prinsipper kan forstås av alle. Ingen som har en ånd til å verdsette dens lære, kan lese et eneste avsnitt i Bibelen uten å vinne av det en eller annen hjelpsom tanke. Men Bibelens mest verdifulle undervisning vinnes ikke ved tilfeldig eller usammenhengende studium. Dens store sannhetssystem er ikke fremstilt på en slik måte at det kan oppfattes av den forhastede eller skjødesløse leser. Mange av dens skatter ligger langt under overflaten og kan vinnes bare ved flittig gransking og vedvarende anstrengelse. De sannheter som utgjør den store helhet, må søkes opp og samles, 'litt her og litt der.' Jesaja 28:10.»

«Når de på denne måten granskes og sammenføres, vil de vise seg å være fullkomment tilpasset hverandre. Hvert evangelium er et supplement til de andre, hver profeti en forklaring på en annen, hver sannhet en videre utvikling av en annen sannhet. Den jødiske husholdnings typologiske forbilder blir gjort klare ved evangeliet. Hvert prinsipp i Guds ord har sin plass, hvert faktum sin betydning. Og den fullstendige bygningen bærer, i plan og utførelse, vitnesbyrd om sin Opphavsmann. En slik struktur kunne intet annet sinn enn den Uendeliges tenke ut eller forme.» Education, 123.

Ordet «syn» forekommer ti ganger i Daniel, kapittel åtte, men disse ti forekomstene består av to forskjellige hebraiske ord, og betydningen av disse ordene er ikke den samme. Hvis de hadde betydd det samme, ville Daniel bare ha brukt ett av disse ordene i hver av de ti forekomstene. Daniel skrev to ord, for hvert av disse to ordene har sin egen betydning, og det ene betegner et syn Daniel «så», og det andre et syn han «hørte». I vers tretten er ordet som er oversatt med «syn», *châzôn*, og det betyr «et syn», eller «en visjon», «en drøm» eller «et orakel». Jeg kaller det «den profetiske historiens syn» på grunnlag av dets definisjon og av hvordan Daniel anvender det.

I vers ett, i Daniel kapittel åtte, sier Daniel: «et syn viste seg for meg», og i vers to sier han to ganger at han «så i et syn». Så, i vers tretten, reises spørsmålet: «Hvor lenge varer synet?» Alle disse brukene er det hebraiske ordet «*châzôn*». Deretter, i vers femten, kommer vi til kanskje den viktigste gangen Daniel brukte nettopp det samme ordet, for han sier: «da jeg» ... «hadde sett synet og søkte å forstå det». Etter at Daniel hadde sett *châzôn*-synet, ønsket han å forstå hva det betydde. Dette er et forhold som har stor betydning for hvordan «de sju tider» i Tredje Mosebok tjueseks er skjult i kapitlet.

Han bruker også ordet *châzôn* i vers sytten og tjueseks. Ordet «syn» forekommer ti ganger i Daniel kapittel åtte, og ordet *châzôn* representerer sju av disse forekomstene. Daniel bruker det andre hebraiske ordet som oversettes med «syn», fire ganger. Det andre hebraiske ordet er *mar'eh* og betyr «fremtreden».

Châzôn forekommer sju ganger i Daniel kapittel åtte, og *mar'eh* forekommer fire ganger, og sammen utgjør de de ti gangene det engelske ordet «vision» forekommer i Daniel kapittel åtte. Sju pluss fire er elleve, for én av gangene Daniel brukte ordet *mar'eh*, ble det oversatt slik det er

definert, for i vers femten, da Daniel «søkte etter meningen» med châzôn-synet om profetisk historie, «stod det framfor» ham «som en manns skikkelse». Ordet «skikkelse» er mar'eh. Derfor bruker Daniel mar'eh fire ganger i Daniel åtte, og det blir oversatt én gang i samsvar med dets primære definisjon som «skikkelse», og de andre tre gangene blir det oversatt som «syn».

Jeg antyder ingen kritikk av de menn som oversatte King James-bibelen. Det må imidlertid bemerkes at i vers tretten finnes det eneste tilføyde ordet i King James-bibelen (offer), som Inspirasjonen uttrykkelig fastslår «ikke hører til teksten». Inspirasjonen sier videre at det tilføyde ordet var blitt «tilføyd ved menneskelig visdom». I det samme kapittelet blir to forskjellige hebraiske ord begge oversatt med det samme engelske ordet. Grunnen til at det er avgjørende å erkjenne forskjellen mellom disse to ordene, er av dypeste betydning.

Og det skjedde, da jeg, ja jeg Daniel, hadde sett synet og søkte å forstå det, se, da stod det foran meg noe som så ut som en mann. Og jeg hørte en manns røst mellom breddene av Ulai, som ropte og sa: Gabriel, la denne mannen få forstå synet. Daniel 8:15, 16.

Mens Daniel «søkte å forstå betydningen» av «châzôn-synet» som han nettopp hadde «sett», befaler Kristus Gabriel å «la» Daniel forstå «mar'eh-synet» som han nettopp hadde «hørt». Daniel ønsket å forstå synet om den profetiske historie, men Kristus, som i vers tretten var blitt identifisert som Palmoni («den hellige som talte»), påla Gabriel å la Daniel forstå «mar'eh-synet», ikke «châzôn-synet». I vers femten og seksten er det uttrykkelige formålet for Gabriel at han skal la Daniel forstå «mar'eh-synet», som er det ordet som er oversatt med «syn» og betyr «åpenbarelse», ikke synet om den profetiske historie som Daniel ønsket å forstå. Uten å erkjenne Gabriels oppdrag er «de syv tider» i Tredje Mosebok tjuseks skjult i klar dagslys.

I vers tjuseks finnes begge de hebraiske ordene som er oversatt med «syn», i det samme verset, og verset blir en av de viktigste nøklene til å åpne sannheten i Daniels vitnesbyrd om de «sju tider».

Og synet om aften og morgen som det er blitt talt om, er sant. Derfor skal du lukke til synet, for det gjelder mange dager fram i tiden. Daniel 8:26.

I vers tjuseks er «synet om aftener og morgener» mar'eh-synet, som betyr «tilsynekomst», men synet som skulle «forsegles», er châzôn-synet om den profetiske historie. Uttrykket «aftener og morgener» er det som isolerer og identifiserer forskjellen mellom de to synene. Det gjør det ved enda en illustrasjon av den menneskelige faktor i frembringelsen av Bibelen. Den menneskelige faktor bestod både av de profeter som nedtegnet Bibelens ord, men også av dem som oversatte Bibelen. Bibelen representerer, likesom Kristus, en kombinasjon av guddommelighet og menneskelighet. Denne menneskelighet steg ned gjennom historien, fra Adam etter at han syndet til dem som nedtegnet og oversatte Bibelen. Kristus og Bibelen er begge Guds Ord, og Guds Ord er rent, for kombinasjonens guddommelighet overstyrte alltid enhver begrensning som fantes i kjødet.

Paulus, Jesu Kristi tjener, kalt til å være apostel, utsondret til Guds evangelium, som han forut hadde lovet ved sine profeter i de hellige skrifter, om hans Sønn, Jesus Kristus, vår Herre, som etter kjødet er kommet av Davids ætt. Romerne 1:1–3.

Uttrykket «aften og morgen» finnes gjentatte ganger i Guds Ord, og det blir alltid oversatt som «aften og morgen», slik det er i vers tjuseks, og slik det så ofte er oversatt i skapelsesberetningen i 1. Mosebok, som gjentatte ganger sier: «og det blev aften, og det blev morgen ...». Ja, og ethvert faktum har sin betydning (og dette faktum er vesentlig å forstå), det eneste sted i Bibelen hvor uttrykket «aften og morgen» ikke er oversatt som «aften og morgen» (slik det er i vers tjuseks), er i Daniel åtte, vers fjorten. Der, og bare der i Guds Ord, er uttrykket «aften og morgen» oversatt ganske enkelt som «dager».

Og han sa til meg: Inntil to tusen og tre hundre dager er til ende; så skal helligdommen bli rensset. Daniel 8:14.

Tolv vers senere, i det samme kapitlet i Daniel, blir det hebraiske uttrykket «kveld og morgen» oversatt slik det alltid blir; men i verset som er den sentrale søyle og grunnvoll i adventismen, blir uttrykket ganske enkelt oversatt med «dager». Hvilken innflytelse fikk oversetterne av King James-bibelen til å gjøre en så åpenbar motsigelse? De hadde oversatt uttrykket i vers tjuseks i samsvar med hver annen forekomst av uttrykket i resten av Bibelen. Men tolv vers før vers tjuseks, i vers fjorten, la deres menneskelighet en særskilt distinksjon på svaret på spørsmålet i vers tretten. Og spørsmålet i vers tretten inneholdt det ene ordet (offer), som ikke skulle legges til Bibelen. Gud ønsket at vers fjorten skulle tre frem på en meget dyptgripende og særpreget måte. Ved å gjøre det identifiserte han også hva Gabriel fikk pålegg om å la Daniel forstå.

I vers seksten befalte Jesus Gabriel å få Daniel til å forstå mar'eh-synet, til tross for at Daniel søkte å forstå châzôn-synet om den profetiske historien. Vers tjuseks sier at «synet om aftener og morgener som ble sagt» var «sant». Châzôn-synet hadde vært et profetisk «syn», men mar'eh-synet var «sagt», for det var blitt uttalt. Det var blitt uttalt i vers fjorten da Palmoni sa: «inntil to tusen og tre hundre aftener og morgener; så skal helligdommen bli rensset.» Vers tjuseks benytter uttrykket «aftener og morgener» idet det identifiserer dette som synet som var blitt «sagt», for å påvise skillet mellom de to synene i Daniel kapittel åtte. Synet om den profetiske historien som Daniel hadde «sett», og som Daniel ønsket å forstå, var forskjellig fra synet som var blitt «sagt», og som Daniel hadde «hørt». Enda viktigere var det at synet som Daniel «hørte», var det synet som Gabriel skulle gi Daniel forståelse av.

Menneskeheten som tok del i utarbeidelsen av Den hellige bibel, nedtegnet ordet «syn» ti ganger i Daniel kapittel åtte, og ved å gjøre dette skjulte den forskjellen mellom et syn som ble «sett», og et annet syn som ble «hørt». Ved dette tilslørte den den betoningen som viser at Kristi hensikt var at Daniel skulle forstå det synet han hadde «hørt», fremfor å forstå det synet han hadde «sett». Vi kan nå betrakte hva Gabriel gjør for å oppfylle det oppdraget som var ham gitt.

Så kom han nær der jeg stod; og da han kom, ble jeg grepet av frykt og falt på mitt ansikt. Men han sa til meg: Forstå, du menneskesønn, for synet gjelder endens tid. Mens han talte med meg, sank jeg i dyp søvn med ansiktet mot jorden; men han rørte ved meg og reiste meg opp der jeg stod. Og han sa: Se, jeg vil kunngjøre deg hva som skal skje ved vredens siste ende; for ved den fastsatte tid skal enden komme. Daniel 8:17–19.

Gabriel begynner nå sitt verk med å få Daniel til å forstå synet om de to tusen tre hundre kvelder og morgener, som er sant. Først underretter han ham om at synet om den profetiske historie, châzôn-synet, skulle være ved «endetiden». Deretter, mens Daniel var i en profetisk søvn, rørte Gabriel ved Daniel og reiste ham opp. Han sier til ham: «Jeg vil la deg få vite.»

Det var dette Palmoni (Kristus) hadde sagt til Gabriel at han skulle gjøre, da han sa: «Gabriel, la denne mannen forstå mar'eh-synet» om aftener og morgener. Gabriel sier at han vil la Daniel «få vite hva som skal skje ved harmens siste ende». Der er det! Der er «de sju tider» i Tredje Mosebok tjueseks! Det er skjult ved selve den profetiske teknikken som Gabriel gjentatte ganger hadde ledet profetene til å vitne om og anvende i sine skrifter! Denne teknikken er «linje på linje, her litt og der litt».

I boken «Thoughts on Daniel and the Revelation», av Uriah Smith (som alle adventister, og til og med deres naboer, burde være kjent med), kommenterer Smith vers sytten til nitten i Daniels bok, kapittel åtte:

«Med en alminnelig erklæring om at enden skal komme på den fastsatte tid, og at han vil gjøre ham kjent med hva som skal skje ved vredens siste ende, går han over til en fortolkning av synet. Vreden må forstås å omfatte et tidsrom. Hvilket tidsrom? Gud sa til sitt folk Israel at han ville utøse sin vrede over dem for deres ugudelighets skyld; og således ga han påbud angående «Israels vanhellige ugudelige fyrste»: «Ta av turbanen og løft av kronen. ... Jeg vil omstyrte, omstyrte, omstyrte den; og den skal ikke være mer, inntil han kommer som retten tilhører, og jeg vil gi ham den.» Esekiel 21:25–27, 31.»

«Her er tiden for Guds harme mot sitt paktsfolk; den tiden da helligdommen og hæren skal bli trådt under fot. Diademmet ble tatt bort, og kronen ble løftet av, da Israel ble underlagt Babylons rike. Det ble omstyrtet igjen av mederne og perserne, igjen av grekerne, igjen av romerne, i samsvar med de tre gangene ordet blir gjentatt av profeten. Jødene, som da hadde forkastet Kristus, ble snart spredt utover hele jordens overflate; og det åndelige Israel har tatt den bokstavelige ætts plass; men de er underlagt jordiske makter, og skal være det inntil Davids trone igjen blir oppreist,—inntil Han som er dens rettmessige arving, Messias, fredsfyrsten, skal komme, og da skal den bli gitt til ham. Da vil harmen ha opphørt. Hva som skal finne sted ved slutten av denne perioden, skal engelen nå kunngjøre for Daniel.» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 201, 202.

Den «vrede» som Smith identifiserer, begynte da Manasse ble ført til Babylon av assyrerne i 677 f.Kr. Dessverre tar Smith Sedekias fall i 586 f.Kr. og fastsetter dette som utgangspunktet for perioden med den «vrede» som omtales i vers nitten. Smith behandler ganske enkelt ikke hva det innebærer at verset sier «vredens siste ende». Han behandler det som simpelthen «vrede», skjønt dersom det finnes en «siste ende» på vreden, krever grammatikk og logikk at det også, som et minimum, finnes en «første ende» på vreden. Smith visste at de sytti årene i fangenskap begynte med Nebukadnesars første angrep mot Jojakim i 606 f.Kr., men fastsatte likevel begynnelsen for vredens periode til Nebukadnesars tredje angrep, som ble rettet mot Sedekia, den siste judeiske kongen.

«Skjønt vi har en mer detaljert beretning om hans [Daniels] tidlige liv enn det som er nedtegnet om noen annen profet, er likevel hans fødsel og ætt helt overlatt til mørket, bortsett fra at han var av kongelig slekt, sannsynligvis av Davids hus, som på denne tid var blitt meget tallrikt. Han trer først frem som en av Judas fornemme fanger, i det første året av Nebukadnesar, Babylons konge, ved begynnelsen av de sytti års fangenskap, 606 f.Kr. Jeremia og Habakkuk fremsa ennå sine profetier. Esekiel begynte kort etter, og noe senere Obadja; men begge fullførte sin gjerning år før slutten på Daniels lange og strålende løpebane. Bare tre profeter kom etter ham: Haggai og Sakarja, som utøvde det profetiske embete samtidig i en kort periode, 520–518 f.Kr., og Malaki, den siste av Det gamle testaments profeter, som virket en kort stund omkring 397 f.Kr.» Uriah Smith, Daniel og Åpenbaringen, 19.

Smith identifiserte med rette «vrede» i vers nitten som en tidsperiode. Han identifiserte med rette perioden som nedtrampingen av helligdommen og hærs karen i samsvar med Daniel kapittel åtte vers tretten, og han identifiserte med rette endepunktet som 22. oktober 1844.

Smith hadde delvis rett, men han bommet på sannheten ved å gjøre det som var karakteristisk for hans profetiske anvendelser. Han lot historien styre sin tolkning av det profetiske ord, i stedet for å la det profetiske ord styre sin forståelse av historien. Hvis vi lar Bibelen definere den profetiske historien, har vi da den rette forståelsen til å nærme oss historien.

Bibelen lærer at den som en mann blir overvunnet av, hans tjener er han.

Mens de lover dem frihet, er de selv treller under fordervelsen; for den som et menneske er overvunnet av, det er han også kommet i trelldom under. 2 Peter 2:19.

Manasse ble ført i fangenskap til Babylon i 677 f.Kr. Det var der Juda ble overvunnet og brakt i trelldom. Dette er utgangspunktet som er fremstilt på både 1843- og 1850-diagrammet, som Søster White stadfester som riktige. Smith lar nedtrampingen i Daniel kapittel åtte, vers tretten, begynne med Sedekia, den siste av Judas konger. Sedekia var avslutningen på en gradvis dom og ikke begynnelsen. Søster White identifiserer at Manasses fangenskap i Babylon var et «pant» på det som skulle komme. Et «pant» er en forskuddsbetaling og markerer begynnelsen på et kjøp som har andre betalinger som skal følge.

«Trofast fortsatte profetene med sine advarsler og sine formaninger; fryktløst talte de til Manasse og til hans folk; men budskapene ble hånt; det frafalne Juda ville ikke høre. Som et forvarsel om hva som ville ramme folket dersom de fortsatte uomvendte, tillot Herren at deres konge ble tatt til fange av en flokk assyriske soldater, som «bandt ham med lenker og førte ham til Babylon», deres midlertidige hovedstad. Denne trengselen brakte kongen til besinnelse; «han bønnfalt Herren sin Gud og ydmyket seg dypt for sine fedres Gud og bad til Ham; og Han lot seg bevege av ham og hørte hans bønn og førte ham tilbake til Jerusalem, til hans kongerike. Da erkjente Manasse at Herren, han er Gud.» 2 Krønikebok 33:11–13. Men denne omvendelsen, bemerkelsesverdig som den var, kom for sent til å frelse riket fra den fordervende innflytelsen av år med avgudsdyrkende skikker. Mange hadde snublet og falt, aldri mer til å reise seg.» Prophets and Kings, 382.

Manasse markerte «forskuddsbetalingen» som innledet «forbannelsen» av de «sju tider», som var den siste «vrede», for den «første vrede» hadde allerede begynt da det nordlige riket ble ført i fangenskap i 723 f.Kr. Ved Jojakims fall, da Daniel ble ført i fangenskap, begynte så de sytti årene av fangenskap som Jeremia identifiserte, i 606 f.Kr. To konger etter Jojakim ble Jerusalem ødelagt, og den siste judéiske kongen, Sidkia, så sine sønner bli drept for øynene på seg; deretter fikk han øynene stukket ut og ble ført som fange til Babylon.

Smith tilskrev hele den progressive dommen til Sedekia og brukte dommen over Sedekia som bevisetekst for sin antagelse. Dommen over Sedekia, som var den «ugudelige og vanhellige fyrste», identifiserte at Judas krone skulle tas bort inntil Kristus kom for å opprette et rike. Smith sa: «de er underlagt jordiske makter, og vil være det inntil Davids trone igjen blir opprettet, — inntil Han som er dens rettmessige arving, Messias, Fredsfyrsten, skal komme, og da vil den bli gitt ham.» Den 22. oktober 1844, til oppfyllelse av Daniel kapittel sju, vers tretten og fjorten, kom Kristus, fremstilt som Menneskesønnen, fram for Faderen for å motta et rike.

Jeg så i nattskyer, og se, en som lignet Menneskesønnen, kom med himmelens skyer, og han kom bort til Den gamle av dager, og de førte ham fram for ham. Og det ble gitt ham herredømme og ære og rike, for at alle folk, nasjoner og tungemål skulle tjene ham. Hans herredømme er et evig herredømme, som ikke skal forgå, og hans rike er et rike som ikke skal ødelegges. Daniel 7,13–14.

Søster White bekrefter at Daniel kapittel sju, vers tretten og fjorten, ble oppfylt den 22. oktober 1844.

«Kristi komme som vår øversteprest til det aller helligste, for renselsen av helligdommen, fremstilt i Daniel 8,14; Menneskesønnens komme til Den gamle av dager, slik det er fremstilt i Daniel 7,13; og Herrens komme til sitt tempel, forutsagt av Malaki, er beskrivelser av den samme hendelsen; og dette er også fremstilt ved brudgommens komme til bryllupet, slik Kristus beskriver det i lignelsen om de ti jomfruene i Matteus 25.» The Great Controversy, 426.

Smith behandlet ikke nøkkelaspektet ved «den siste ende på vreden». Han unngikk det bibelske prinsippet som identifiserte at Juda ble overvunnet på Manasses tid, og at fangenskapet som begynte to konger før Sedekia, også viste at Juda allerede var underlagt Babylon før Sedekia møtte sin skjebne. Til tross for disse åpenbare utelatelsene erklærte han likevel: «her er perioden for Guds vrede mot hans paktsfolk; den perioden da helligdommen og hæren skal trampes under fot.» Han knytter derfor direkte «perioden for Guds vrede» til spørsmålet «hvor lenge» i Daniel kapittel åtte, vers tretten. Svaret i vers fjorten var: inntil 22. oktober 1844.

Spredningen inn i det babylonske slaveriet var en progressiv historie som begynte i 677 f.Kr. og fortsatte inntil 1844. Denne perioden utgjør to tusen fem hundre og tjue år, hvilket selvsagt er de «sju tider» i Tredje Mosebok tjueseks. Avslutningen på denne tidsperioden den 22. oktober 1844 gav Daniel et annet vitne til «mar'eh-synet» om de to tusen tre hundre åften og morgener.

Gabriel fikk befaling om å få Daniel til å forstå synet, og det Gabriel gjorde, var å gi et annet vitnesbyrd om avslutningsdatoen 22. oktober 1844. Ikke bare ga han et annet vitnesbyrd for å

stadfeste datoen for oppfyllelsen av begge tidsprofetiene, men slik Smith med rette påpekte, var tidsperioden knyttet til det andre vitnesbyrdet om 1844 blitt identifisert i vers tretten som den tidsperioden da helligdommen og hæren skulle tråkkes ned under fot. Spørsmålet i vers tretten er: «Hvor lenge varer synet om det daglige offer og ødeleggelsens overtredelse, så både helligdommen og hæren blir overgitt til å tråkkes ned under fot?» Denne tidsperioden var «de sju tider» i Tredje Mosebok tjueseks.

Det Smith ikke så, eller unngikk å identifisere, var at «vreden» i vers nitten var den «siste enden» på denne vreden. Hvis det finnes en «siste», så finnes det også en «første», og Daniel angir i kapittel elleve når den «første vreden» tok slutt. Han identifiserer pavedømmet som regjerte under den mørke middelalder, og han fastslår at pavedømmet skulle ha framgang inntil vreden var fullbyrdet, eller avsluttet.

Og kongen skal gjøre etter sitt eget forgodtbefinnende; og han skal opphøye seg og gjøre seg stor over hver gud, og tale forunderlige ting mot gudenes Gud, og han skal ha framgang inntil vreden er fullbyrdet; for det som er fastsatt, skal bli gjort. Daniel 11:36.

Vers trettiseks blir allment forstått som det verset apostelen Paulus parafraserer i sitt andre brev til tessalonikerne.

La ingen bedra dere på noen måte; for den dagen skal ikke komme uten at frafallet først kommer, og syndens menneske blir åpenbart, fortapelsens sønn, han som står imot og opphøyer seg over alt som kalles Gud eller som tilbes, så han som Gud setter seg i Guds tempel og viser seg selv fram som om han er Gud. 2 Tessalonikerbrev 2:3, 4.

Paulus' «syndens menneske», som også er «fortapelsens sønn», som «står imot og opphøyer seg over alt som kalles Gud eller blir tilbedt», er også den «konge» som «skal gjøre etter sitt eget forgodtbefinnende; og han skal opphøye seg og gjøre seg større enn enhver gud». Begge skriftsteder sikter til paven i Roma. Daniel skriver at paven skulle ha fremgang, det vil si trengte frem, inntil «vreden er fullbyrdet». Vreden i vers trettiseks var blitt «fastsatt». Ordet «fastsatt» betyr «å såre».

Pavedømmet fikk sitt «dødelige sår» i 1798, og på dette tidspunkt ble den «første harme» fullbyrdet eller avsluttet. Ordet «fullbyrde» betyr å avslutte eller opphøre. Enden på «harmen» i kapittel åtte, vers nitten, identifiserte slutten på den perioden da helligdommen og hæren skulle bli nedtrådt. Den endte i 1844, men den «første» harme endte i 1798.

Den «siste harme» tok slutt i 1844, to tusen fem hundre og tjue år etter at kong Manasse ble ført til Babylon av assyrierne i 677 f.Kr. Den «første» harme tok slutt i 1798, to tusen fem hundre og tjue år etter at nordriket Israel ble ført i fangenskap av assyrierne i 723 f.Kr.

Det er mer å si om de skjulte «sju tider» i Daniels bok, og vi vil behandle dette i vår neste artikkel.

«Og skriv til engelen for menigheten i Laodikea: Dette sier Amen, det trofaste og sanne vitne, opphavet til Guds skaperverk: Jeg vet om dine gjerninger, at du verken er kald eller varm. Gid du var kald eller varm! Derfor, fordi du er lunken og verken kald eller varm, vil jeg spytte deg ut av min munn. For du sier: Jeg er rik, har overflod og mangler ingenting. Og du vet ikke at

nettopp du er elendig og ynkelig og fattig og blind og naken.»

«Herren viser oss her at det budskap som skal bæres til Hans folk av de tjenere som Han har kalt til å advare folket, ikke er et budskap om fred og trygghet. Det er ikke bare teoretisk, men praktisk i enhver henseende. Guds folk fremstilles i budskapet til laodikeerne som værende i en tilstand av kjødelig trygghet. De er til sinns, idet de tror om seg selv at de befinner seg i en opphøyet tilstand av åndelige erfaringer. «For du sier: Jeg er rik og har overflod og mangler ingen ting, og vet ikke at du er ussel og ynkelig og fattig og blind og naken.»»

«Hvilket større bedrag kan komme over menneskers sinn enn en tillit til at de har rett, når de er fullstendig på villspor! Den Sanndru Vitnes budskap finner Guds folk i et sørgelig bedrag, men likevel oppriktige i dette bedrag. De vet ikke at deres tilstand er ynkelig i Guds øyne. Mens de som tiltales, smigrer seg selv med at de befinner seg i en opphøyet åndelig tilstand, bryter den Sanndru Vitnes budskap deres trygghet ved den oppsiktsvekkende fordømmelse av deres sanne tilstand av åndelig blindhet, fattigdom og elendighet. Vitnesbyrdet, så skarpt og alvorlig, kan ikke være en feil, for det er det Sanndru Vitne som taler, og Hans vitnesbyrd må være korrekt.» Testimonies, bind 3, 252.